

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Менаховићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четврткомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 9

Мирѡѣиѣ.

Зеванѣ. То е една речъ као и друге речи, али ни една речъ недѣйствуе на човека тако одма као она. Нека човекъ вазданъ говори на примѣръ гладъ, ако није гладанъ неће одъ те речи добити апетитъ; нека вазданъ ко годъ говори ситъ самъ, ако није ручао, онъ поредъ свега тога опетъ е гладанъ; нека вазданъ говори когодъ я самъ родолюбивъ ако није дѣломъ показао није му ништа вайде; а само еданпутъ или двапутъ реци: „зеванѣ“ па одма зевашъ, шта више треба само човекъ да помисли на ту речъ, па одма мора зевати. Да може све што е добро и лепо да буде тако прилѣпчиво као зеванѣ; како когодъ н. пр. спомене или учини какво лепо дѣло да онда и други сви чине тако исто, као што сви зеваю кадъ виде едного да зева; при млогимъ родолюбивимъ приликама Срби су достоино свога напредка зевали, за садъ треба да зеваю, кадъ читаю списакъ и позивъ на скуплянѣ прилога за споменикъ Караѣорѣу. Зеванѣ, то е нешто што човекъ незна управо шта е. Кои намъ докторъ може протолковати шта е зеванѣ. Ништа тако на свету није прилѣпчиво као зеванѣ. Оно прелази на човека не само кадъ види да ко-годъ зева, и кадъ говори о зеваню; него и кадъ помисли на зеванѣ. Немогу се уздржати да овомъ приликомъ еданъ истинитъ случай неприповедимъ, на кой кадъ годъ помислимъ я се смеємъ. Пре 12 година, путовао самъ на гвозденомъ путу съ еднимъ моимъ приятелѣмъ и землякомъ изъ Хале у Берлинъ. Насъ двоица седели смо на колима еданъ до другога; према нама сеѣаше еданъ стари главатъ и трбушастъ Прайзъ, мора да е био какавъ гехаймратъ (совѣтникъ). Онъ е мирно седно и гледао у насъ а ми у нѣга. На едан-путъ рекне ми мой сопутникъ: „Оѣнешъ да видишь, колико тай према нама има зуба?“ Я се зачудимъ, на кое онъ извади свой сать и рекне: „гледай само шта ће одъ нѣга бити, за 40 минута, онъ мора баремъ 12 пута зинути, а я му ништа већу казати.“ Я самъ био страшно любопытливъ, и гледао самъ у трбушастогъ Прайза, кои одъ како путуемо није уста отворио. На едан-путъ тай мой приятель поче зевати, и текъ што е онъ уста склопио, а сиромъ стараць што годъ може зину; текъ што стараць уста

затвори, а овај опетъ почне зевати, и ни путъ није стараць изостао да зеванѣмъ неодговори; и я самъ морао зевати, и томе самъ се тако здраво смеао да самъ одъ смеа руку угануо. Што насъ е годъ било у колима, а било насъ е преко двадесетъ, сви смо зевали, а осимъ насъ двоице нико други није знао одъ кудъ дође то зеванѣ; и тако за 40 минута не 12 пута него може бити сто пута кое ко зенуо е у онимъ колима. —

Садъ опетъ далъ да говоримо о той речи. Изъ свачега човекъ може се нечему научити, и зеванѣ није дала природа човеку безъ цѣли, ко зна после неколико хиљада година, те неће люди у зеваню већу философию и науку наћи, него што ѣй ми данасъ у млогомъ коечему тражимо. Можда ће они о томе у Европи велике књиге писати можда ће они те књиге назвати: „зеванѣ или история наши предака.“ Кадъ коме што годъ говоришь или причашъ, а онъ зева, то е знакъ да онъ ништа неслушашта му ти говоришь, зато одма прекрати твою приповедку; кадъ ко годъ у друштву зева, то е знакъ да му е то друштво несносно или да му се дрема, ако е прво нека иде кући, а ако е друго онда нека иде у учено друштво.*) Кадъ видишь двоицу да се оштро нешто разговараю, то знай да нешто о своимъ приходима диване, а кадъ видишь да двоица зеваю, то онда знай да свршаваю разговоръ о каквимъ общеполезнимъ стварма. Кадъ молишь кога за нешто а онъ зева, онда нечекай одговоръ одъ нѣга него узми капу у шаке па иди; кадъ видишь да се момакъ и девойка разговараю, а ти гледай, оно прво кое почне зевати није залюбљено. Зеванѣ трае ѣоштъ одъ Адама, зеванѣ е узрокъ што има жена на овомъ свету. Адамъ кадъ се видио у раю, онъ е шетао тамо амо, и за кратко време свега се наситио, и почне му рай збогъ самоће несносанъ бити, време му е дуго било, онъ е непрестано зевао, и тако зеваюћи легне подъ едну абуку и заспи. Кадъ се пробуди, има шта и видити. Ева стои предъ нѣмъ, онъ се опица и осети да му е едно ребро манъ. После тога Адамъ није

*) Молимо да ко годъ подъ овимъ неразумо друштво србске словесности, кое одговараюћи прилѣжно и подпуно према станю, своје задатку, носи скромну титулу, а нигда себе неназива ученимъ друштомъ.

имао кадъ више зевати, морао е земљу копати и оно своје несито ребро ранити. Мислимо, да смо већ доста о зевану говорили, и садъ кадъ намъ читатели кажу да зеваю кадъ читаю Шумадинку вероваћемо, еръ смо увѣрени, да ни еданъ неће ово прочитати а да неколико пута немора зенути. Зеванъ обично долази кадъ е човекъ дремљивъ, кадъ види да ко годъ зева, и кадъ чита умствованя Дневника о некаквимъ паризлиама у Београду.

Мале приче.

(Народъ што ђавола обожава) У предѣлу око старогъ града Ниниве живи еданъ чудновати народъ, Ђзиди, кои вѣрую, да е милость божия исто тако безконачна као и нѣгова мудрость, и да по томе ние нужно, да га люди почитују; напротивъ тога обожаваю они ђавола, еръ они вѣрую да ће се ђаво опетъ кодъ Бога удворити, и тврдо су увѣрени, да ће Богъ по безграничной милости својој опетъ у небо ђавола примити. А друго они ђавола почитују и за то, што вѣрую да е Богъ добаръ, милостивъ и благъ и никоме никаква зла не чини, а увреде милостиво прашћа; али ђаво на противъ врло е зао, и тежко ономъ кои се нѣму замери. Турци веле да Ђзиди зато вѣрую ђавола, подземногъ цара, да би овај после нѣиове смрти съ нѣима милостиво поступао и нѣи штедио. У почитаню своје према ђаволу они су тако далеко дошли, да они не само име ђавола никада на уста не изговараю, него да се и свакогъ изражая, кои би наликъ био на нѣгово име, као живе ватре клоне. Кадъ оће нѣгово име да спомену, они кажу „Велики краљ“. — Тешко ономъ, кои се у земљи Ђзида усуди, грдити ђавола; еръ ако га чую, одма га каменѣмъ утуку. Дођу ли они у какву варошъ, онда и ђавола ничимъ не може већма увредити, него тиме, ако зло о ђаволу говори. Више пута догађало се да су Ђзиде, кои су за преступления у турскимъ варошима поватани и на смртъ осуђени, накоравали, одрећи се ђавола и проклинати га; но до садъ ние то ни еданъ учинио, и волео е умрети. По нѣиовой вѣри ђаво е лепъ и величественъ, као што е пре свога падения био; онъ по нѣиовомъ мишленю ние ништа изгубио одъ висprenости свога ума, и они га обожаваю у виду змиѣ. 10. Августа ноћу држе Ђзиди свечано празнованъ у славу ђавола; тада долазе Ђзиди изъ најдалнии краѣва, и скупляю се на едномъ високомъ брегу, у коме се налази една бездана пештера, која по нѣиовой вѣри води у мрачно подземно царство. Око поноћи бацаю они у пештеру свакояке дарове; затимъ уђу они съ машалама унутра и започну свакояке чудновате игре, у којима се не стиде учествовати ни жене ни девојке. Ђзиди имаю особногъ свога поглавара, кои поредъ себе има едного такозваногъ ђака, и овај прима одъ сатане пророчества. Они питаю при свакомъ предузећу ђавола за савѣтъ преко овога ђака, кои се онда простре на мртвачки одъ камена сандукъ првосвештеника Езидскогъ (Шеих-Ђзида), па се учини, као да спава, и тако у сну прими одговоръ одъ нечастивогъ, кое опетъ онима саобштвава, кои су га запитали. Ђзиди купую одъ ови Ђзида и мѣста у раю и они су тврдо убеђени, да ће они та мѣста после смрти зацело заузети.

(Кинези еду свашта.) По улицама и јавнимъ мѣстима велике кинезке вароши, може се видети читавъ излогъ свакоякогъ естива, па често и онакви предмети, кои у нашемъ крају света не важе за избрана и вкусна ела, као кобци, сове, орлови и роде. Ништа не пада Европейцу смешније, него кадъ види Кинезе съ обрамицомъ о којој съ едне и друге стране висе кавези, у којима се умѣсто голубова и кокошию налазе мложина паса и мачака. Нарочито еданъ особити видъ ситни паса важи кодъ Кинеза за деликатну посласицу. Пси леже у своимъ покретнимъ тавницама сасвимъ мирно, мачке пакъ праве паклену ларму, као да предвиђаю судбину своју. Нѣиово месо, кадъ су мачке добро угоеве, цѣне Кинези врло скупо, и парадира на асталу најбогатии великаша. Пацове пакъ еде само сиротина. Продавацъ пацова долази на пивцу, са ражиѣмъ, на комъ су по више тестета ови животиня наредени као врабци. На путника изъ Европе мора погледъ ови животиня неприятно подѣйствовати. Међутимъ и ово ждеранъ свачега казни се само собомъ. Кинези пате яко одъ несвареня, одъ коега и ђавола нѣиовъ чай не може свакадъ курталисати, а притоме и пси врло яко мрзе на ове своје неприятель. Они врло добро познаю оне кои се псеѣнимъ месомъ наслађаваю, и гоне и уедаю.

(Предчувствие.) Кадъ е едно оделенъ енглеске флоте Тулонъ обсађивало, дао е предводителъ къ себи дозвати на кровъ лађе едного офицера, кои е дуго на мору служио, и кои е ладнокрвно и неустрашимо у најстрашнимъ битвама учествовао. Лађа е била одъ обале Француске 3. енглеске милъ удална, а башъ, оногъ часа, кадъ се стари офицеръ на кровъ лађе попео, опале францизи на прибрежнимъ батерияма еданъ топъ. Кадъ е стари офицеръ видио севанъ опалногъ топа, стресе се савъ и викне: „То е за мене! я знамъ добро, то е за мене!“ Зачуђени капетанъ текъ што е почео пребаживати офицеру нѣгову плашљивость, у тай исти ма већ се ваяла на крову лађе крвава лешина убиеногъ офицера. Нико на лађи осимъ погинувшегъ ние држао за могуће, да ће топъ до лађе добацити моћи.

Берберинъ.

Господинъ. Што си се замислио?

Берберинъ. Нешто самъ имао до вамъ кажемъ па ми не може садъ да падне на паметь. Човечия паметь ние ништа друго него една велика књига, што е човекъ старии у той књиги све више лишћа има. То е ясно одтуда кадъ човекъ оће што годъ да се опомене, онъ се онда замисли, а то ништа друго ние, него онъ онда преврће у својој глави лишће и тражи на комъ е месту оно уписано; ако се несети, то е знакъ или да му е мастило избелило, или да е превидио онај листъ; и тако видите, човекъ све што е старии све му се више паметь у артию претвара. Или јошть болъ да кажемъ, човечия глава изнутра поделна е на разне мале преграде; или, има много мали фиока као у бакалицама и апотекама. У едной фиоки стои разумъ, то е обично мала фиока; у другој умѣреность, у трећој досетљивость, у четвртој помешане добре наклоности, у петой любавъ и приятельство, у шестој едной малой фиоки

Родолубие, у седмой храбрость и искренность, и тако даљ јоште хиљаду малу фиока. Многе фиоке које су за разне добродјетелѣ стое сасвимъ празне, Страсти: пакость, злоба, интриге, пиянство, крадљивость, лукавство, превара, неправда, оговарањ и проче стое у великимъ бурадма. Зле страсти и наклоности меру се на кантарь, а добре на теразие. То самъ вамъ само о раздѣленю мужке главе говорио, женска память и женско срце имаю много више фиока. О њима дуже ћу вамъ садъ гоорити.

Господинъ. Остави жене на миру. О њима, о змиама, о полицији и о колери неваља се ништа зло говорити.

Берберинъ. Дакле ја ћу опетъ о людма говорити, — Во кои е тежакъ по кад-кадъ до 800 фунти, има само едну фунту мозга.

Господинъ. А ти рече да ћешъ о людма говорити.

Берберинъ. Пардонъ, ја оћу да сравнимъ тежину мозга воловске и човечије главе; погрешка е сва у томе што самъ вола најпре споменуо; али управо ние то никаква погрешка, еръ у целомъ животу волови обично предъ нама стое; и кадъ оремо и кадъ се возимо на колима они су све напредъ, само онда иду за нама кадъ њи водимо на касапницу. Дакле во одъ 800 фунти има само едну фунту мозга, а човекъ одъ 100 фунти има 4 фунте мозга. Дакле човекъ на сваки двадесетъ и петъ има едну фунту. После човека делфини имаю највише мозга, они обично имаю по три фунте. То су мерили вешти люди, овде кодъ насъ нека се нико неослања, да му ко годъ може и оће точно измерити память и мозакъ, за многе чућете гди неко каже да имаю по 8 фунти мозга а међу тимъ они немаю ни по 2 фунте; наши су сви кантари и све теразие неправдни и пристрастни. Томе ми нисмо са свимъ криви, многи изображени народи мере тако, цента и фунта много су точније мере, па зато и кодъ насъ иде све на фунту. Чудновато е то, да ни едномъ животномъ мозакъ не расте, онъ остае едне исте тежине; велики и стари во нема ништа више мозга него едно теле.

Н а б и р ц и.

Саборна црква у Кордови или управо саборна цамия, сазидана е већомъ части одъ материяла грчки и римски храмова. Она е имала иначе 1200 стубова (садъ само јоштъ 854) кои носе кровъ. 115 одъ ови стубова донешено е изъ Нима и Нарбона у Француской, 60 изъ Севиле и Тарагоне у Шпанији, 140 стубова поклонно е Леонъ, грчки царъ, а остали донешени су изъ храмова картагински и други африкански вароши. И збогъ тога с, ови стубови сасвимъ нееднаки, неки одъ ясписа други опетъ одъ порфира, неки одъ најчистијегъ и најлепшегъ мермера и одъ нееднаке ячине; кои су сувише дугачки били, одломљени су, или су дубоко у земљу укупани; они, кои су били сувише кратки, добили су као наставакъ гдна коринтиска подножия, тако, да укупно цѣло нема никакве еднообразности. — Кордова, која е била некадъ гнѣздо арабиски палата, западни Багдадъ, сѣдиште богатства, образованости и разкоштва; Кордова, која е у десетомъ веку имала неколико стотина хиљада

жителя, 300 цамия, 900 амама и 600 явни гостилница ние садъ ништа друго, него бѣдно, опало и пола пусто мѣсто, съ неколико само хиљада одрпани и гладни жителя.

— У апсани и исправителной кући у Амстердаму, употребљава се врло цѣлосходно средство, да се леньвци, кои се ничимъ на радъ натерати немогу, нагоне на дѣлагелность. Ово е средство подубока са свию страна сасвимъ затворена соба, у кою одозго непрестано толико воде утиче, колико еданъ иоле дѣлателанъ човекъ на ширкѣ истерати може. У ову собу затворе леньвца, даду му држальницу одъ шмрка у руке, пусте воду у собу, и рекну му: Избацуй воду или се утопи! — Любавъ къ животу чини чуда, и досадъ јоштъ се ние догодило, да е леньвость одржала побѣду надъ любави къ животу; него е сваки прию воду прилѣжно, и после некогъ времена био е прилѣжанъ и за друге послове.

— У Конгу и Коанги, на западномъ прибрежю Африке, прави се одъ унутрашњѣ коре едного растѣнния, кое е неки видъ бамбусовогъ дрвета, разнo одѣло. Жители куле у залудно време, у лову и риболову, по баровитимъ предѣлима, и онда свакъ живо настане, да ту бильку изради, докъ се не би сокъ њњъ изсушио. Кадъ се горня кора олюшти онда се ова билька у свезчицама суши. Нека се часть боядише после съ разнимъ бояма, кое су врло сталне и живостне. Па кадъ се то све сврши, онда се изъ тогъ била разне ствари израђую. Една страна ови ствари снабђвена е е врло правилнимъ полузвизенимъ ликовима и ово носе само принцеви; на краю има разчешљане окрайке. Ову бильку преду тамошњи жители најпростимъ начиномъ, т. е. упреданѣмъ съ рукомъ преко бутине. Изпредени конци израђую се за марами, шалове капе и друге части одѣла. Капе се плету врло чудноватимъ начиномъ съ едномъ едномъ игломъ, а починаю се радити одъ потилька. Ово плетенъ састои се изъ пруга, кое су на измѣнце узвишене и удубљене. Шалови су округли, и имаю у среди рупу, крозъ кою се глава провлачи. Конци су врло яки и чврсти и даю се на најтанъ конце цепати. Ова би се билька могла као и ланъ израђивати.

М р в и ц е.

— За еднимъ асталомъ у гостионици, говорио е еданъ свештеникъ противу некогъ генерала. Мајоръ слушаюћи то иза другогъ астала нађе се увређенъ и рекне: „господине ја да самъ ближе васъ ја би васъ за такве грднѣ лупио шакомъ; сматрайте дакле као годъ да самъ васъ ударио“. На то свештеникъ са свимъ тихо одговори: „господине да самъ ја ближе васъ, ја би вамъ одсекао главу сабљомъ, сматрайте дакле себе као годъ да немате главе. Господо г. мајоръ мртавъ е“. На овај хитри одговоръ сви се гласно почну смеяти, и разборити мајоръ и свештеникъ пристану такође у смей.

— Президентъ Херве щетаюћи се едномъ најће изненада на едну жену поредъ плота, која нить е седила ни стояла. Она кадъ види президента хтене брзо устати, на кое президентъ Херве повиче јоу: „остани, остани тако, ја волимъ да видимъ кокошь него њно яе“.

— У Лондону поведу два крадљивца да обесе. Кадъ виде вешала, еданъ лоповъ рекне свомъ другару: „о бра-

те, да лепа нашегъ заната што би било, само да ние тѣй проклетѣ вешала.“ — „Лудо“ одговори му други — „башъ вешала су узрокъ што ми добро стоимо, и одъ краће можемо лепо да живимо; ерѣ да ние вешала, онда би свака шуша могла красти“.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Неаполя являю: да се све већемъ немиру надаю. Полиция предузела е сва средства да би се могао миръ одржати. У краљвој палати само Швайцерци сада стажаре, Талиянима краљ се не може више нимало да повери. Правителствена фабрика за дуванъ, била е запалѣна навалице. Забранѣно е писма у кутѣ бацати, него сваки мора свое писмо у руке поштанскогъ чиновника предати, то е за то учинѣно, што у писма међу запалителну смесу, коя се упали, а друго и за то што многи пишу коѣшта на краља безъ подписа. 30. прошл. мес.

О Г Л А С И.

Експедициѣ III у м а д и н и к е налази се сада **неподъ Варош-каниѣ у собаку водећемъ на Саву, у кући г. Крете Ракниѣа.**

(3—3) По рѣшеню ово-окружногъ Суда одъ 25. Мая тек. г. № 7411. кои зактева да се дугъ школи Обштине Шабачке принадлежећи, наплати па неимајући изъ чега другогъ то продаваће се нижеслѣдуюћа непокретна добра Васе Тушановића оvd. за рачунъ наплате и наведеногъ и прочи њиови дугова за кое интабулация постои. Добра истога Тушановића, за продаю намѣњена, есу: еданъ плацъ у прекомъ шору ове вароши не врло далеко одъ пияце на врло добромъ и важномъ мѣсту постоѣћи; плацъ овај садржи у себи 6 фати 1 шухъ и 6 цоли ширине и 58 фати и 2 шуха дужине, на коме постоѣ 2 куће обе одъ тврдогъ материала, кое обе садрже кое са лица кое у авлиѣ 1 дућанъ 5 соба 3 куйне и 1 подрумъ одъ овы 2 коморе и една шуша одъ дрвеногъ материала подъ еднимъ кровомъ една фуруна за печенъ леба и бунаръ озиданъ. Све ово оцѣњено е до 500 цес. и продаће се у мѣсту оvd. вароши путемъ явне тридневнo 7. 8. и 9. Фебруара 1857. год. држати се имаюће лицитациѣ, и ономе тесламити, кои на трећој и последној лицитацији, коя ће тога дана после подне у 4 са-

та по европски заключити, найвећу цену обећа и готове новце одма положи.

Продаю ови добара дакле настоѣчимъ обзнаню Началничество Окр Шабач. свима жителяма отечества нашегъ съ тимъ, да сваки онај, кои би такова купити желю, у означене дане овамо дође и на лицитацији присутствуе.

№ 5765. 7. Декем. 1856. у Шабцу.

(2—3) За измирени е кредитора, Ђуре Николића изъ Шабца има се покрај продатогъ осталогъ покретногъ иманя еданъ дућанъ на великой ѣуприѣ овди постоѣћи лицитациалнимъ путемъ продати. Дућанъ овај постои у чаршиѣ истина одъ слабогъ материала али доста на важномъ мѣсту, и оцѣњивъ е у 150: цес. дане за продаю уречистоећегъ дућана одредило е Началн. Окр. Шабачк. 10. 11. и 12. идућегъ мес. Фебр. о. г. и ономе ће исти дућанъ трећегъ дана лицитациѣ после подне у 4. сата уступити кои найвише на лицитацији обећао и готовимъ новцемъ платио буде.

№ 8452. 9. Янура 1857. у Шабцу

(2—3) Долеподписана препоручуемъ мою помодарску трговину за господое и господу, коя се трговина налази у кући г Магде Кара-Янкове преко пута одъ Толчанскогъ на Варошканиѣ. У истой се може добити свакояке сорте и видова балски коафѣра, вѣрнаца и напрсни мидера; исто тако препоручуемъ се долеподписана, да могу фризирати косу за балъ, и то

е преко 300. люди, и затворено 7. кафана. Шта више полиция мора да чува ноћу и саме лампе по улицама да неби погасили.

— У Берлину врло су се увређени наши онимъ чланкомъ што е у монитеру печатанъ о швайцерскомъ и прайскомъ поравненю; и сбогъ тога Прайска на конференцијама о тој ствари сада ће много манѣ попуштати.

— Изъ Париза одъ 9. т. м. „преса“ явля, да су тогъ дана папѣнъ Нунциусъ, и епископъ одъ Триполи ишли цару да моле да изъ призреия на свештени чинъ помилуе Вержеа. Министеръ правосудия добио е само за еданъ данъ преко 200. писама са разни страна, коя сва моле да се Вержеу животъ опрости. Префектъ полициѣ пакъ изразио се, да би такво помилованъ било врло не политично и врло опасно.

у моме квартиру за 1. фор. ср., а изванъ куће за 1. фор. и 40. кр. сребра.

Тереза Штолцъ

(3—3) Подписани узимаемъ честь объявити почитаемой публици, да я у моме собственомъ дућану налазећемъ се спрамъ Лицея, имамъ на продаю сваке сорте мушки готови халыина врло свтином. ценомъ и то: Пелисиера фини, одъ 18 до 24 фор. ср.; капута зимски одъ Велура Шифа са атлазомъ и другомъ свиломъ поставлѣни одъ 14 до 26 фор. ср.; фракова до 20 фор. ср.; капута летњи до 15 фор. ср.; апуцѣта 14 фор. 30 кр. ср.; панталона штиковани 9 фор. 40 кр. ср.; панталона клотъ одъ црногъ тоскина до 7 фор. ср.; пруслука одъ 2 фор. 30 кр. ср. до 4 фор. ср.

Исто тако и за ГГ. Свештенике имамъ готови халыина.

Димитриѣ Добринковићъ.

(1—3) Подписани има у ливади својој у Годомину близу Смедерева 130 кола врло лепа сена на продаю, съ врло умереномъ ценомъ.

Ко би хтео стоку овде ранити; я ѣу му драговољно уступити.

У Смедереву 17. Ян. 1857.

Јованча Райковићъ
трговацъ изъ Смедерева